

Manetes
18/12/07

Simfonieta en la(crimogen) menor

La trama: Nova York, 1995. Louis, cantant d'un grup de rock, i Lyla, violoncelista, es troben sota la lluna plena en un terrat, passen la nit junts, als nou mesos ella té un nen però l'avi li diu que ha nascut mort, el petit, però, viu dotze anys en un orfenat escoltant el ressò musical dels pares perduts.

La pel·lícula: En aquests temps de Nadal els carrers s'omplen de lluminàries, les botigues d'una mirada de productes i els cinemes d'un estol de pel·lícules que vessen tones de bon rotllo sentimental. Si vostè ha set disciplinat i s'ha llegit la trama precedent, haurà comprovat que som davant d'un culebró decimonònic, d'aquells que agradaven al Charles Dickens d'*Oliver Twist* i al Frank Capra de *¡Qué bello es vivir!* És a dir, que si s'asseu a la butaca del cinema, engegui a campistraus la versemblança, la lògica (dramàtica) de persona adulta i amb sentit comú... I deixis agombolar pel ritme oníric d'un film que malgrat el realisme de les imatges, de fet apel·la a l'abstracció sempre inefable de la música. Perquè si no ho fa, ulls i oïdes li faran pampallugues davant el cúmul de nicieses insostenibles amb que els guionistes Nick Castle i

August Rush. El triunfo de un sueño

Director: Kristen Sheridan.
Intèrprets: Freddie Higmore, Keri Russell, Robin Williams, Jonathan Rys-Meyer. EUA, 2007. 100'. Rambla, Funatic

James V. Hart (*Cook*) han orquestrat aquest film dirigit per la Kristen Sheridan (filla del Jim Sheridan, el de *Mi pie izquierdo*). Clar que, com sempre, cal situar adequadament les pel·lícules: *August Rush* no vol ser altra cosa que un conte, sovint cruel i tal, sobre la infantesa, i de com nens i nenes malden per trobar el seu lloc en l'absurd món dels adults. Curiosament (que no curosament), el film de la Sheridan fa bona aquella tesi anys 60, de l'Skinner de *Walden Dos*, que afirmava que els fills, com més lluny dels pares i mares, millor. Dit això (i favor que li fem al melodrama), afegir que *August Rush* és un musical dolç, una simfonieta en la(crimogen) menor, protagonitzada pel petit-gran Freddie Higmore (*Charlie y la fábrica de chocolate*) i on l'histrionic Robin Williams té excusa per lluir el seu recital de ganyotes tòpiques.

La imatge: La lluna plena contemplada, en contrapicat, pel solitari August, a través dels vidres gebrats de la finestra de l'hospici.

La frase: "Jo crec en la música com altres creuen en els contes de fades", afirma August. Una bona oïda i un esperit afinat s'inventen móns inabastables. Que una imatge val més que mil paraules? I un ruc tocant la simbomba!

La recomanació: Reservat per a melòmans afectats pels excessos del virus nadalenc.